

[Henning Dyremose]

Glønborg og Kristeligt Folkeparti ikke kan se, at man nu er ved at gennemføre en økonomisk politik, der kører os i afgrunden, og er ved at ændre samfundet i fondssocialistisk retning.

Endvidere siger hr. Glønborg, at regeringen vil samarbejde, og det samme sagde hr. Frank Jensen. Jamen hvordan kan det så være, at man, da man fremlagde ændringerne, sagde, at de ikke skal betragtes som en indrømmelse til den borgerlige opposition?

Hr. Bilgrav-Nielsen siger, at udgifterne ikke er steget. Jo, det er de sandelig. Af s. 140 i »Ny kurs mod bedre tider« fremgår det, at udgifterne i 1993 er blevet opvurderet med 12 mia. Hvad er så regeringens svar? Det fremgår af s. 26, nemlig større offentlige udgifter med 1,6 mia. i 1993 og 11 mia. i 1994. Regeringen svarer på stigningen i udgifterne med at forhøje dem yderligere, og det er forskellen på den daværende regering og den nye. Hvilke besparelser? Vi ville meget gerne f.eks. have gennemført store besparelser i dagpengesystemet, en total omlægning i en dagpengereform, er stadig væk en af de mange sager, hvor der er plads til besparelser.

Nu er der desværre ikke plads til flere besparelser, selv om jeg havde dem.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg vil gerne sige til hr. Henning Dyremose, at det er lidt spændende at filosofere over, hvordan man egentlig skulle have gebærdet sig i den periode, efter at tidligere statsminister Poul Schlüter havde trukket sig tilbage. De Konservative ønskede altså ikke et tamilvalg, derfor gik daværende statsminister Poul Schlüter. Hvilken statsminister skulle så udskrive valget, må man spørge? Jeg forstår det sådan, at De Konservative havde ønsket sig, at en ny regering skulle have etableret sig med det formål at udskrive valg, for når den ny regering var blevet stiftet med det formål at udskrive valg, kunne man få et valg på alt andet end tamilrapporten, der dog stadig var hovedårsagen til, at vi fik et skifte. Jeg tror, den filosofi bliver svær at fastholde.

Endelig skal jeg sige til hr. Ellemann-Jensen, at han ikke er færdig med blotlæggelsen af sandheden fra den periode – der mangler meget i hr. Ellemann-Jensens fremstilling. Økonomiminister fru Marianne Jelved har givet

den radikale sande version af, hvad der skete. Vi havde peget på hr. Poul Schlüter som statsminister, og det er klart, at når hr. Poul Schlüter var gået af som statsminister, måtte vi have en dronningerunde og et forhandlet regeringsgrundlag. Det var vores udgangspunkt. Det var også klart – og det tror jeg selv hr. Ellemann-Jensen vil forstå, måske endda acceptere – at vi kunne ingen sinde bringes til at pege på hr. Ellemann-Jensen som forhandlingsleder hverken dengang eller nu. Så situationen var ganske enkelt, at det måtte komme til en dronningerunde.

I øvrigt skal man jo måle hr. Ellemann-Jensens kritik af Det Radikale Venstre og det påståede sideskifte på, hvad han selv foretog sig i dagene derefter. Først tilbød han den ene radikale statsministerposten, og så fik den anden radikale tilbudet. Derefter kunne Socialdemokratiet såmænd godt få statsministerposten, bare hr. Ellemann-Jensen kunne forblive som udenrigsminister. Det er historien.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Der er meget, det er svært at forstå, hvis man skal forklare, hvorfor regeringspartierne stemmer for skattereformen.

Til gengæld har jeg lettere ved at forstå, at regeringspartierne har svært ved at finde argumenter for den, og det var hr. Bilgrav-Nielsen et udmærket eksempel på. Hr. Bilgrav-Nielsen stod for et øjeblik siden her på talerstolen og belærte Venstre og De Konservative om, at man skulle lægge vægt på, hvad lederskribenter skrev om, hvad der var klogt at stemme for eller imod.

Jeg ved ikke, hvad hr. Bilgrav-Nielsen oplever som dansk folkestyre, men jeg kan sige, at for Venstre er det folket, vi lovgiver for, og ikke avisernes lederskribenter. Derfor er det mere interessant at se, hvad folket siger, og det kan man se i B.T. i dag. Der spørger man folket: Hvis regeringens skattereform blev sendt ud til folkeafstemning, hvordan ville du da stemme? Her svarer 43 pct. af folket nej, 27 pct. siger ja. Altså næsten dobbelt så mange af vælgerne anbefaler, at man skulle sige nej, og havde de magten selv, så blev det et klart nej.

Når hr. Peter Duetoft siger, at vi ikke skal være sure, så er jeg helt enig. For det er meget, meget vanskeligt at blive sur eller muggen eller